

Abstrakt

V období od devadesátých let dvacátého století až do současnosti několikrát posloužily jako řešení politických krizí v Česku a Itálii tzv. „úřednické vlády“. Jedná se o institut přechodných kabinetů, kterým předsedá nestraník a i další členové těchto vlád nejsou členy politických stran (ne však nezbytně všichni). Právě tento rys je odlišuje od vlád „stranických“. Práce se snaží identifikovat společné body a okolnosti, které vedou ke vzniku takových kabinetů, na příkladu dvou z hlediska institucionálního designu relativně blízkých parlamentních republik. Zaměřuje se především na stav politických stran, neboť právě jejich selhání vede k pádu předchozího kabinetu a zároveň k situaci, kdy není možné sestavit parlamentní většinu pro novou „stranickou“ vládu. Pozornost je zároveň zaměřena na prezidenta republiky, který tváří v tvář oslabeným stranám vykonává v souladu s teorií „prezidentského akordeonu“, popsanou Maurem Tebaldim, více „autonomním“ způsobem své pravomoci, především pak pravomoc jmenování premiéra, čímž zásadním způsobem působí v prospěch vzniku „úřednického“ kabinetu.